

A kdyby mnoho lidí vzalo svou víru vážně, dělalo by to opravdu velký rozdíl.

J.L.: *Co ještě může obyčejný katolík dělat?*

Dr. H.: Pokračovat samozřejmě v boji proti potratům. To je náš největší problém. Acadiana je pozeňnaná velkým počtem křesťanů, kteří neúnavně pracují pro obnovu práv našich nenarozených malých bratří a sester, modlitbou, psaním dopisů, poradenstvím a pokojnými protestními akcemi u potratových klinik. Všichni tvrdě pracují už 20 let a děláme pokroky. Myslím ale, že musíme jít víc do hloubky, víc ke kořenům problému. To je, musíme obnažit spojení mezi antikoncepcí a potraty a obnovit ve vlastní mysli a v myslích přátel a známých Bohem dané a přirozené spojení mezi pohlavním aktem a dětmi. Je třeba lidi znovu přesvědčit o pravdě, kterou církev učila už 2 000 let, že je pohlavní akt posvátným Božím darem a že on žádá, abychom ho užívali jen v mezích, které ustanovil. Musíme se tou věcí zabývat a být schopni vysvětlit a obhájit pravdu o ní a její nádhernou logiku. Potřebujeme být schopni vysvětlit jednoduše tělesné funkce a přirozený rytmus, na kterých je postaveno PPR. Musíme dokázat vysvětlit všechno zlo ve společnosti, které je důsledkem opuštění Kristova učení v této oblasti. Potřebujeme všem připomínat, že je Ježíš Bůh, že mu nemůžeme tvrdit, že ho milujeme a odmítat přitom poslušnost jeho přikázání. Kdo ví lépe než on, co je pro nás dobré? Jeho zákony mají důvody. Pomůže nám, když je známe, ale když nerozumíme, musíme přece věřit, že on ví, co dělá.

J.L.: *V co vkládáte naději?*

Dr. H.: Doufám, že se víc lékařů, hlavně katolických, rozhodne, že už nemohou pasivně poskytovat svým pacientkám antikoncepci. Doufám, že moje praxe bude úspěšná, aby tak jiní lékaři viděli, že pracovat bez antikoncepce neškodí jejich praxi. Konečně, když člověk jako já může přijít do cizího města a mít úspěch, musí přece prosperovat i etablovaná praxe! Opravdu doufám, že katolíci v Acadianě pochopí, kolik zla dnešní moderní společnosti má kořeny v přijetí antikoncepce. Máme opravdovou možnost zno-

vu evangelizovat katolíky, kteří žijí v této oblasti.

J.L.: *Děkuji Vám jménem lidí v Acadianě za to, že jste přišel do Lafayette a za to, že jste zaujal odvážnou pozici pro Krista a jeho zákon a jeho plán pro lásku. Co děláte, je opravdová služba a budeme se modlit, abyste uspěl.*

Dr. H.: Je mi ctí, že mi Bůh dal rozpoznat tuto příležitost ke službě a cením si Vašich modliteb.

[CCL Family Foundations, Volume XXI, Number 5, březen-duben 1995, str.7,11. Český překlad byl vytištěn na pokračování ve Zprávách LPP čísla 12, 13 a 14, 1995.]

Porodník/gynekolog jde za hlasem svého srdce a svědomí

*Následující rozhovor byl původně otištěn v časopise **The Truth of Champions**. Otázky kladl redaktor James Louviere. Sleduje fascinující a nelehkou cestu lékaře, který se rozhodl podržít svou praxi volání svého srdce a učení církve. Dr. Hardey je porodník / gynekolog v Lafayette, USA, učitel PPR a člen Poradní lékařské komise LPP.*

J.L.: *Řekněte nám něco o sobě.*

Dr. H.: Můj stručný životopis: Oženil jsem se se svou ženou Bonnie v r. 1979. V roce 1985 jsem se stal lékařem v oboru porodnictví a gynekologie. R. 1987 jsme opustili náš první domov v Hattiesburgu, Mississippi a přestěhovali jsme se do Dothamu v Alabamě, kde jsme žili sedm let. Byli jsme obdařeni čtyřmi těhotenstvími, ale máme jen dvě žijící děti.

J.L.: *Kdy jste přišli do Lafayette a co Vás sem přivedlo?*

Dr. H.: Přišli jsme asi před rokem (v prosinci 1993). V té době jsem se rozhodl dosti radikálně změnit svou praxi – rozhodl jsem se přestat předepisovat pilulky a vůbec veškerou antikoncepci a přestat dělat sterilizace – a cítil jsem, že je pro mne z finančních a duchovních důvodů důležité hledat nové místo působení. Zavola jsem své matce, která žije v Lafayette a zeptal jsem se jí na jméno místních učitelů přirozeného plánování rodičovství. Dala mi jména Douga a Imeldy Touchetových a odtud se pak všechno rozběhlo.

J.L.: *Proč jste se rozhodl přestěhovat?*

Dr. H.: Cítil jsem, že v Alabamě prostě nebylo dost katolíků a zvlášť ne tradičně založených katolíků, aby užívali porodníka/gynekologa, který se rozhodl z důvodů svědomí nepředepisovat antikoncepci. Musel jsem najít místo, kde je hodně lidí, kteří podporují učení církve v této otázce. Věřím, že jsem našel takové místo v Acadianě (stát Louisiana).

J.L.: *Řekněte nám stručně, co je PPR a proč je církev dovoluje.*

Dr. H.: Ženské tělo bylo z Boží vůle stvořeno tak, aby byla plodná jenom po určité části každého měsíce. Když se naučí pečlivě pozorovat měsíční tělesné změny, vědí ona a její manžel s poměrně velkou jistotou, kdy může u nich dojít k početí. Chtějí-li těhotenství předcházet, mohou se v té době zdržet pohlavního styku a chtějí-li docílet těhotenství, mohou mít pohlavní styk a radovat se z něj. Církev to dovoluje, protože je to jednoduše řečeno, naprosto „přirozené“. Samotný akt není nijak ovlivněn v jeho životodárné funkci. Manželé se prostě stykají v době, ve které Pán Bůh nedal přirode plodnost. Na druhé straně nemělo blokovat přírodu v době plodnosti, znamená zneužívat nepřirozené situace, což Pán Bůh z dobrých důvodů zakázal.

J.L.: *Jaké je Vaše poslání?*

Dr. H.: Zprv je rozšířit více znalost a přijímání církevního učení v této oblasti. Zadržet chci, aby byl můj životní „pokus“, pokud to tak mohu nazvat, v mezích možností finančně úspěšný; ne tak kvůli sobě – ačkoliv samozřejmě musím živit svou rodinu – ale hlavně kvůli jiným lékařům, kteří by tím mohli být přesvědčeni zkusit to také, kdyby viděli, že mohou i při takovém přístupu uživit rodinu.

J.L.: *Kolik Vašich kolegů gynekologů zastává pozici odmítání antikoncepce jako Vy?*

Dr. H.: Bohužel, dost málo. Před rokem jsem věděl v celé zemi jen o šesti. Potěšitelné však je, že jich zřejmě přibývá. Slyšel jsem, že se v r. 1994 rozhodlo dalších sedm. Ovšem třináct není nic proti tomu, co by být mělo. V naší zemi je konec konců asi 40.000 porodníků/gynekologů a to nepočítám praktické lékaře a jiné, kteří mohou předepisovat pilulky.

J.L.: *Jak úspěšný zatím je Váš životní „pokus“?*

Dr. H.: Jde to velmi dobře. Nevydělám tolik peněz, kolik bych mohl nebo kolik jsem vydělával dříve, ale v noci mnohem lépe spím a mám čisté svědomí a to je pro mne podstatné.

J.L.: *Byl jste vždycky pro život a proti antikoncepci? Jak jste o těchto věcech smýšlel v prvních letech své lékařské praxe?*

Liga pár páru ČR, o.s.
Fügenerova 143/9
272 01 Kladno
tel: 312 686 642
www.lpp.cz, lpp@lpp.cz

Dr. H.: Nerad musím přiznat, že docela světsky. Často jsem předepisoval pilulky a dělal sterilizaci pro své pacientky. Bonnie a já jsme používali antikoncepci od začátku našeho manželství. Moje žena poprvé otěhotněla, když jsme používali pilulky. To, abych teď zodpověděl první část Vaší otázky, způsobilo, že jsem si ujasnil svůj postoj k potratům. Před tím prvním těhotenstvím, které bylo neplánované a já byl stále ještě student, jsem neměl na potraty žádný názor. Jeden můj přítel tenkrát navrhl: „Proč nejdete na potrat?“ a já o tom přemýšlel – jen asi půl vteřiny – protože, díky Bohu, stála moje žena u mne a řekla: „Nepřichází v úvahu!“ Když se to dítě narodilo, stal jsem se okamžitě zastáncem života. Ironie byla, že to bylo totéž dítě, které bylo později poraženo automobilem a zemřelo.

J.L.: *Můžete nám o tom říci více?*

Dr. H.: Bonnie a já jsme v té době měli dvě děti. Jennifer, které bylo sedm a Brada, kterému bylo devět. Byl na školním výletě. Obědval s kamarády v parku a pak ho při přecházení ulice porazilo auto. Zemřel později téhož dne. Byl to prima kluk a moc nám chybí.

J.L.: *Pokud rozumím, ovlivnila jeho smrt Váš postoj k potratům a antikoncepci.*

Dr. H.: Potraty jsou zlé z mnoha důvodů. V první řadě jde ovšem o to, že dítěti a Boží vůli pro to dítě nebylo dopřáno rozkvést; nebylo mu dopřáno žít jeho nebo její život, dozvědět se o Bohu a naučit se ho milovat, najít si povolání nebo budovat přátelství, uzavřít manželství, mít děti nebo snad stát se knězem či řádovou sestrou. Dalším důvodem, proč je potrat zlý je, že nikdy nevíme, jaký plán mohl Bůh mít a jak chtěl tímto těžkým těhotenstvím a ži-votem dítěte ovlivnit váš život. Nebudete nikdy vědět jaké milosti měly pro vás vycházet podle Boží vůle z tohoto kříže vašeho života. Představte si na chvíli ženu, která měla potrat. Tím, že si vybrala „snažší cestu“, vyhnula se něčemu, co mohlo být nádhernou bohatou cestou životem s malíčkým dítětem, kdyby se byla rozhodla je vychovat. Nebo, kdyby se byla místo toho rozhodla dát dítě nějaké rodině k adopci, mohla být osobně obohacena vědomím, že přijala statečně hozenou rukavici a

mohla by se radovat, že její štěstí k životu způsobila nevypočitatelnou radost v životě jiné rodiny. Bůh je přece stvořitelem a vládcem vesmíru, ne my. Bůh nejlépe ví, jak nás udělat svatými. Aby mohl dosáhnout svého cíle, posílá nám často na cestu mnoho různých křížů. Někdy to může být nemoc, finanční potíže, nebo smrt dítěte, které jste hluboce milovali. Ví, že v mém případě měla smrt mého syna větší význam pro mé obrácení, než cokoliv jiného, co jsem v životě zažil.

J.L.: *Povězte nám o tom něco víc.*

Dr. H.: Před Bradovou smrtí jsem byl – viděno z vnějšku – dobrý katolík. Naše rodina byla „katolickou rodinou roku“, byl jsem předsedou farní rady, pomáhal jsem při eucharistii, byl jsem lektorem a členem farního finančního výboru. Moje žena a já jsme přijímali vše, co katolická církev učí, kromě učení o regulaci počětí.

J.L.: *Dovolte, abych Vás krátce přerušil, byl tento přístup mezi Vašimi přáteli a sousedy typický?*

Dr. H.: V té době jsme žili v Dothanu a patřili do farnosti sv. Kolumba. Bylo tam asi 800 rodin a pokud jsem věděl, jen asi dvě praktikovaly přirozené plánování rodičovství mezi všemi těmito katolíky! Tak hádám, že jsme byli dost typičtí. Ale Bradova smrt a bolest, kterou způsobila mi nějak pomohly pochopit, jak jsem byl sobecký. Víte, když máte dvě děti a obě jsou živé, všechno se zdá vpořádku. Ale když jedno ztratíte, říkáte si: „Chtěl bych, aby bylo v mém domě víc dětí!“ Ale také, nemohu úplně vysvětlit proč, ale jeho smrt vzbudila ve mně intenzivní hlad po nebi. Opravdu jsem tam chtěl tenkrát jít! Začlo mi svítat, že se musím opravdu ujistit, že si do cesty k nebi nestavím žádné překážky. Bylo teď pro mne vyloučené, abychom s manželkou používali antikoncepci. Najednou byla celá ta otázka pro mne průzračně jasná. Tu noc, kdy zemřel jsme vyhodili pesar, který jsme v té době používali.

J.L.: *Bylo jasné, že to byl hřích? Nebo bylo jasné, že byla antikoncepce špatnou volbou ve světle bolesti, kterou jste cítili nad ztrátou Vašeho syna?*

Dr. H.: Asi trochu z obou. Moje žena se s tím problémem potýkala už léta, ale roz-

J.L.: *Čím pro Vás byli lidé z Louisiany?*

Dr. H.: Od lidí v Louisianě jsem byl velmi krásně přijat, asi lépe než zasloužím. Většina katolíků je ráda, že tu jsem. Jsem tu už skoro 11 měsíců. Mám také mnoho evangelických pacientek, které touží poznat nové cesty, jak sloužit Bohu a v každém případě jsou šťastné, že mají doktora, který je pro děti. To je opravdové překvapení; očekával jsem, že budu mít 100% katolickou praxi.

J.L.: *Řekněte nám víc o rozdílném přístupu katolíků a evangelíků k Vaší praxi.*

Dr. H.: Hlavní rozdíl je v tom, že evangelíci vyslechnou se zájmem důvody pro PPR a pak třeba řeknou: „Ano, to dává smysl ... a Pánu Bohu by se to asi víc líbilo ...“, ale necítí žádnou morální povinnost podle toho žít. Nevycházejí tak jako katolíci z touhy zbavit svůj život hříchu, protože, jak by to asi většina z nich formulovala, cítí se více pod Boží milostí než pod zákonem. Většina katolíků, s kterými mám já co dělat, vychází z jiné roviny, nebo jiného typu obrácení. Mnozí z nich prodělali duchovní školení a horlivě se snaží vykořenit ze svého života všechno zlo. Katolík, který na cestě obrácení uvěří, že je antikoncepce smrtelným hříchem, okamžitě přestane bez ohledu na to, kolik pro to musí obětovat. Nechce, aby něco zničilo, nebo i jen pokazilo nový život z milosti v jeho duši. Evangelík v tom prostě vidí nový způsob, jak udělat Pánu Bohu radost.

J.L.: *Vždycky jsem byl přesvědčen, že až evangelíci konečně objeví pravdu v této oblasti, budou velkou pomocí v odčinění škody působené ďáblem.*

Dr. H.: Je třeba hodně obnovy. Připomeňme si, že do r. 1930 všechny evangelické církve souhlasily s katolickou církví, že je antikoncepce „nevyslovitelným zlem“. Počínaje anglikány r. 1930 všechny evangelické církve teď opustily tuto pozici a zapomněly na víru svých předků. Krátce, požádal bych všechny evangelické přátele, aby prohledali písmo; nenajdou rozhodně žádný důkaz, že by Bible zastávala antikoncepci. Naopak, Bůh nám jasně prikazuje: „plodte se a množte se.“ Jsou také texty, které ji odsuzují; nejvýraznější je I. Mojžíšova 38,9, kde Bůh zabije Onana, protože s Tamar praktikuje antikoncepci. Vi-

děno pozitivněji, mám přece velkou naději, že se celá oblast regulace počětí stane v budoucnosti pramenem jednoty mezi katolíky a evangelíky. Nemálo evangelíků, mezi nimi i několik dost známých, bylo přivedeno do katolické církve, když došli k přesvědčení o moudrosti a kráse katolického chápání Božího plánu v oblasti sexuality.

J.L.: *Moje další otázka je těžká. Řekl jste zkraje, že většina Vašich kolegů v lékařské profesi i nadále předepisuje antikoncepci. Věříte, že je jejich morální povinností přestat?*

Dr. H.: To je opravdu těžká otázka. Dost podrobně jsem se tím tématem zabýval a nemohu dospět k jinému závěru, než že je špatné, když katolický lékař umožňuje antikoncepci. „Neodsuzují“ je a nedělám se „svatějším“ než jsou oni; konečně i já jsem ve své praxi po mnoho let předepisoval antikoncepci jako oni. Ale Bůh mi ukázal, že mám přestat a já doufám, že ukáže pravdu v této oblasti více lékařům. Chtěl bych je všechny vyzvat, aby promýšleli morální argumenty proti antikoncepci a uvážili, jaký dopad by to mělo na katolické pacientky, kdyby oni přestali s antikoncepcí, jak by byly motivované samy se zamýšlet nad těmito otázkami. Byl jsem něčeho podobného svědkem.

J.L.: *Když mluvíme o pacientkách, zdá se mi, že ony také mají možnost povzbudit lékaře. Neměly by se ty pacientky, které již chápou a žijí podle pravdy, ptát lékaře na jeho postavení a povzbudit ho k přijetí katolického přístupu?*

Dr. H.: Vidím, že rád provokujete! Věřím však, že co říkáte je správné. Jistě by se každý měl svého lékaře zeptat, zda je pro potraty a zda k nim někdy pacientky posílá. Nevidím, jak může dát pacient peníze lékaři, který se nějakým způsobem podílí na potratech. S antikoncepcí je to trochu těžší. Je tak málo lékařů, kteří ji odmítají, že možná nenajdete ve své blízkosti jiného lékaře, který by Vás ošetřil. Věřím, že ta věc je natolik vážná, že by se pacientka svého lékaře měla zeptat. Není-li spokojena s odpovědí, může uvažovat o změně lékaře. Ví, že to může znít tvrdě a podbízivě a někteří mohou myslet, že to nebudou dělat žádný rozdíl v celkové situaci, když jedna pacientka změni lékaře, ale s Boží pomocí přece bude.

rozbor otázky regulace početí ze všech úhlů. Myslím, že kdyby kněz, který o tom nikdy nemluvil, prostě jedné neděle vystoupil na kazatelnu a řekl: „Tak lidi, zahodte svoje pilulky, dnes budeme mluvit o antikoncepci ...“ nebo „Pokud nezhodíte pilulky, půjdete do pekla,“ asi by hromadu lidí našel. Musíte vzít v úvahu, že jsme žili léta ve stavu odvrácení od pravdy v této oblasti a tak je důležité jemně, ale soustavně povzbuzovat lidi zpátky na cestu ke Kristu. Konečně však věřím, že je nutné upozornit lidi na skutečnost, že je antikoncepce proti Božímu rádu a že vědomá neposlušnost sklídí trest.

J.L.: *Jde o to přesvědčit rozum nebo srdce?*

Dr. H.: Jistě obojí. Překvapilo by Vás jak lidé přijímají věc přednesenou logicky a s přesvědčením. Nemají prostě argumenty, když jsou postaveni před fakta. Nelze se vrátit k antikoncepci, když vidíte co udělala s naší kulturou. Je to neodpustitelné. Ještě důležitější však je, aby kněží zdůrazňovali krásu života v poslušnosti Boha v této významné oblasti. Bůh je konečně ten, kdo víc než kdokoli jiný chce, abychom žili krásná manželství. Chce, abychom žili svatě. Chce, abychom chodili ve víře. Když přijímáme pilulky, nebo si dáme dělat vasektomii nebo podobné věci, opouštíme život žitý v intimitě s Bohem.

J.L.: *Mluvíte o tom často se svými přáteli a pacienty, a pokud ano, jak na to reagují?*

Dr. H.: Já na to často přivedu řeč a zatím se na mne nikdo nezlobí, alespoň ne do očí. Snažím se vysvětlit krásu PPR, že to patří k následování. Podívejte se, dokonce i když má slova momentálně odmítnou, vzpomenu si třeba na ně později. Možná v době, kdy se jejich manželství nebude tak dobře dařit, nebo v nějaké krizi, pak budou za ta slova možná vděční.

J.L.: *Dosud jsme mluvili o pravidlech a zákonu a o kráse života žitého pro Boha. Co můžete říci o skutečnosti, že naslouchat vůli Boží znamená často mít víc dětí? Co pro Vás znamená další nový život?*

Dr. H.: Vposledu to znamená, že tvoříte s Bohem potenciálního Božího ctitele pro celou věčnost. Tuto skutečnost si musíme opravdu uvědomovat. Je třeba dokázat vidět až za pleny a noční krmení. Neztrácejte z mysli, že tato malá duše jednou přijde do

nebe. Když každý z nás udělá správně, co udělat má ve spolupráci s Boží milostí, bude se ještě za milion let tato malá duše radovat v Kristu, ale k tomu by nikdy nebylo došlo, kdybychom my nebyli ochotní udělat kolem stolu místo pro jedno dítě navíc, projít ještě jedním těhotenstvím, křečovými žilami, nebo jinými komplikacemi těhotenství. Víím, že to zní jen filosoficky a přiznávám, že jsem se nikdy nedíval na děti tímto způsobem, dokud jsem jedno neztratil. Všichni potřebujeme víc přemýšlet o životě tímto způsobem. Nikdo z nás nebere ten fakt, že by každý den mohl být jeho posledním, dostatečně vážně. Můj syn ten čtvrtek neřekl ráno při probuzení: „Tati, to je můj poslední den. Zítra se už do školy nedostanu.“ Nevěděl, co se mu ten den stane. Je důležité žít každý den, jakoby byl náš poslední a snažit se naplnit plán, který Pán Bůh s námi má. Na malé děti se musíme dívat stejným způsobem. Víím, že Pán Bůh má děti rád. Víím, že chce přivést děti na svět a zvláště je postavit do milujících křesťanských domovů.

J.L.: *Jak to vše snášela Bonnie? Co jste se naučil o schopnosti ženy milovat a snášet utrpení?*

Dr. H.: Bonnie nesla několik křížů a nesla je s velkou láskou. Přesně rok před Bradovou smrtí zemřel na rakovinu její bratr. Bylo mu 24 let. Přišlo to náhle, zemřel 6 měsíců od diagnózy. Čtyři měsíce po Bradově smrti Bonnie otěhotněla. Děťátko zemřelo asi v polovině těhotenství. To vše bylo pro ni těžké. Ale je mnohem silnější. Je mnohem houževnatější, než jsem tušil. Přitom všem nikdy nepochybovala ve víře. Spíše kladla tím větší důraz na to, že musíme změnit své životy.

Po synově smrti jsme začali používat PPR, ale já jsem i nadále předepisoval pilulky a podvazoval vejcovody ještě asi po 2 nebo 3 roky. Byla to Bonnie, kdo mne opravdu přesvědčil, abych jak se vyjádřila, přestal „dělat tohle svým pacientkám.“ Byla opravdu pevná jako skála; ochotná vzdát se přátel, pěkného domu a velkého platu a přijít sem a začít úplně znova a přitom nevědět, jestli to bude fungovat. Neustále se přibližovala Bohu a byla stále jistější, že děláme tu správnou věc.

hodla, že když já jako gynekolog předepisuji pilulky, musím vědět, co dělám a tak to snášela. Jak by mi mohla přece říci, že je antikoncepce špatná pro naše manželství, když jsem ji předepisoval svým pacientkám? Tu noc, kdy náš syn zemřel, jsme se oba shodli na tom, že to byla hrozná chyba a že jsme nežili podle katolického učení. Všechno se prostě velmi vyjasnilo. Nebylo třeba přednášek; nebylo třeba knih. Bylo to jako: „Já už vidím. To všechno najednou dává smysl.“ Vyhodili jsme pesar navždycky a nikdy jsme ho už nepoužili. A nikdy jsme se neohlíželi zpět.

J.L.: *Odpusťte, že to říkám, ale je divné zabývat se touto otázkou tak brzy po takové ztrátě, v utužení a bolesti.*

Dr. H.: Nedokážu to vysvětlit, mohu jen říci, že to byl problém, s kterým jsme cítili potřebu se zabývat. Většina rodičů, kteří ztratili dítě, si myslím okamžitě klade otázku: „Co jsem zanedbal? Co v mém životě přimělo Pána Boha k tomu, aby na mne tuhle věc dopustil?“ Já jsem již byl angažovaný pro život. Dokonce jsem přednášel o zdrženlivosti. Jsem v mnoha směrech hříšný, ale ujasnilo se mi, že antikoncepce byla mým nejnápadnějším hříchem. Možná, že v tom je odpověď na Vaši otázku.

J.L.: *Při rozhovoru s Vámi je zřejmé, že vidíte souvislost mezi potraty a antikoncepcí. Doufám, že všichni moji čtenáři jsou proti potratům. Nejsem si však jist, zda všichni odmítají antikoncepci. Co můžete říci těm, kdo dosud nerozhodně sedí na plotě, abyste je přesvědčil, že mají znovu rozvážit toto téma?*

Dr. H.: Dovolte mi, abych napřed řekl, že potraty a antikoncepce spolu souvisí. Všechny společnosti v historii, které přijaly antikoncepci, přijaly brzy i potraty. Důvod je prostý: jak začnete odmítat děti – a to je vlastně to, co antikoncepce dělá – pak potřebujete nějaké řešení pro případy selhání antikoncepce a ona selhává často. Křesťanské společnosti měly vždy hluboký respekt k životu a považovaly jako mnoho kultur děti za požehnání, kterým skutečně jsou. Co mohu říci těm nerozhodným? To první, co potřebujeme všichni dělat, je modlit se. Jenom milost může měnit srdce. Ale zdravá logika pomáhá také a já bych řekl, že se

musíme vyrovnat se skutečností, že Ježíš založil církev a určil ji za viditelné znamení své autority na zemi. Je to „sloup pravdy“ a proto ji musíme důvěřovat v každé odpovědi na naše životní otázky. Nemusí se to tak zdát, ale antikoncepce se dotýká velmi hluboce každého jednotlivce, rodiny a společnosti a je tedy důležitou „životní otázkou“.

J.L.: *Proč myslíte, že mají lidé takové potíže poslouchat církev?*

Dr. H.: Asi máme všichni sklon k tomu, myslet si, že sami nejlépe víme, co je pro nás dobré. To je ovšem jako bychom tvrdili, že jsme moudřejší než Bůh a Boží zástupce na zemi, církev. V podstatě je vinou naše pýcha. Víte, lidé nemohou pochopit papežskou neomylnost a při tom neváhají sami sebe stavět na jeho místo. Víte, to je, co vlastně děláme, když na sebe bereme zodpovědnost za posuzování toho, co od nás Ježíš žádá. Faktem je, že církev celou svou autoritou vždycky odsuzovala antikoncepci jako hřích. To znamená, že Ježíš, Syn Boží, který má právo nám říkat, co máme dělat, zakazuje antikoncepci. Tady mluvíme o vážné věci a nemůžeme si prostě myslet, že Pána Boha tato oblast našeho života nebude zajímat, až mu budeme stát v soudny den tváří v tvář. Zvláště když uvážíme všechny ty hrozné problémy, které s antikoncepcí přišly.

J.L.: *Jaké jsou to problémy?*

Dr. H.: O tom bychom mohli mluvit celé hodiny, ale zmíním se krátce jen o čtyřech oblastech. Všechny mají dopad na rodinu a tím i na společnost. První špatné ovoce je, jak jsem už zmínil, potrat. Druhé je stoupající rozvodovost a rozbité rodiny. Rozšířené užívání antikoncepce usnadňuje proti dřívějším dobám vzájemné podvádění manželů, které ničí důvěru, což ničí manželství. Zatřetí může zničit vzájemnou úctu partnerů. Bez hluboké dimenze a smyslu, které plazení dětí dává pohlavnímu aktu, jsou manželé prostě redukováni na nástroje ukájení vzájemných tužeb. To je zvláště problém pro muže, který začne svou ženu považovat za sexuální předmět. Neděje se to dnes častěji než kdykoliv předtím? Papež Pavel VI. to vyslovené předpověděl roku 1968 ve své encyklice *Humanae vitae*. Za čtvrté spojm teď dohromady dva hříchy: předmanželský styk a homose-

xualitu. Když mladí lidé vědí, že rodiče používají antikoncepci, řeknou si: „Máma a táta si užívají, aniž by měli starost s dětmi, proč bych to nemohl dělat také?“ A víte, mají pravdu! Proč čekat do manželství? Základním argumentem pro trvalý stav manželství je ustavení stabilního prostředí pro výchovu dětí. A proč trvat na tom, že má být pohlavní styk jen mezi mužem a ženou? Někomu se styk s osobou stejného pohlaví líbí. Když nemá být pohlavní akt zásadně otevřený k dětem, mají lidé, kteří praktikují pohlavní styk mimo manželství nebo homosexualitu právo označit za pokryté křesťanské manžele, kteří učí, že mimomanželský styk a homosexualita jsou hříšné a přitom užívají antikoncepci. Všichni se musíme učit vést tak, jak vedl Pán Ježíš: totiž dobrým příkladem.

J.L.: Vidíme tedy, že je antikoncepce proti Božímu zákonu a je důvodem mnoha problémů naší společnosti. Je antikoncepční pohlavní styk jako způsob života pro jednotlivce fyzicky zdravý?

Dr. H.: O tom bychom mohli dlouho mluvit, ale řeknu prostě toto: mužské a ženské tělo má silnou biologickou tendenci k tvoření života, kterou nelze zablokovat bez použití silných drog a chemikálií. Tyto drogy mohou mít podle mého názoru nezdramé důsledky. Jen si přečtete upozornění [na možné komplikace], které je vloženo do balíčku antikoncepčních pilulek. Zní jako složitá obchodní smlouva. Kromě toho, že někdy působí zdravotní potíže, mohou tyto chemikálie způsobit v organismu změny, které později ztěžují dosažení „chtěného“ těhotenství.

J.L.: V čem spočívá pozitivní duchovní podstata katolického učení o sexualitě a životě?

Dr. H.: Ke katolickému způsobu života patří nejvyšší možná stědrosť k životu. Jedná se tady přece o to, dát světu nové věřící, nové vyznavače Boží lásky, kteří s ním budou žít – pokud budou mít podíl na jeho milosti – v nebi až na věky.

J.L.: Jaký na Vás dělají dojem rodiny, které jsou poslušné učení církve v této oblasti svého života?

Dr. H.: Jsou to skvělí lidé, přál bych Vám je znát. Často dělám přednášky a takový lidé na ně chodí. Jsou přátelskými posluchači,

mám je moc rád. Mnozí také patří k mým pacientům. Přitom je poznám opravdu dobře a obdivuji je. Kdo na mne dělá největší dojem jsou lidé, kteří žijí z malého platu a přesto plánují šesté nebo sedmé dítě. Přitom naprosto důvěřují Pánu Bohu, že jim dá co potřebují. Jsou štědrí k Pánu Bohu a já vždy vidím, že je Pán Bůh štědrý k nim. Pro mne jsou skutečnými hrdiny naší civilizace.

J.L.: Co dávají takoví rodiče svým dětem kromě života? V jakém prostředí vyrůstají ve srovnání s dětmi rodičů, kteří používají antikoncepci?

Dr. H.: To je dobrá otázka. Dovolte, abych nejprve rozlišil tři skupiny manželů. První jsou ti, kdo neposlouchají Boží zákon týkající se regulace početí, druhá skupina jsou ti, kdo ho poslouchají, ale z legitimních důvodů předcházejí těhotenství přirozeným způsobem, který Pán Bůh dovoluje, t.j. přirozeným plánováním rodičovství. Třetí je skupina rodičů, kteří podnikají nic k regulaci početí, ale oslavují své manželství a důvěřují Bohu, že rozhodne správně o odstupu mezi porody a dá jim dostatek všeho co potřebují k výchově dětí. Mnozí tomu říkají „nadpřirozené plánování rodičovství“, já to označuji jako „prozřetelnost“. Budu teď srovnávat první skupinu se druhými dvěma, ale za nejlepší považuji tu třetí. Prokazují vrcholnou důvěru, vrcholnou víru a tu samozřejmě předávají i svým dětem. Mám ve své praxi jen několik prozřetelných rodin. Většina mých pacientů a přátel praktikuje PPR a používá je z legitimních důvodů k větším odstupům mezi porody. V těchto dvou typech rodin vidím, že se děti učí již v samém dětství modlit a hledat u Boha odpovědi na své otázky. Mají větší předpoklad k tomu, že se budou cítit potřebné a najdou způsob jak přispívat potřebám rodiny. Starší sourozenci pomohou mladším vypravit se do kostela nebo mamince s úklidem „protože jinak se to nestihne“. Manželství užívající antikoncepci spíše takové věci postrádají. Nezdá se to podstatné, ale jsou to věci, které formují charakter a návyky, které zůstávají po celý život. Pokud jsou manželé užívající antikoncepci jinak dobrými rodiči, naučí se děti lásce, ale ne ve stejné míře. Děti, místo aby byly těmi kdo slouží, bývají většinou

těmi, kterým je slouženo, což neodpovídá Bohem stanovenému řádu. Navíc to ani není pro děti zdravé a často pak očekávají od rodičů mnohem víc po materiální stránce. Víím, že všechno co tu říkám zní trochu zjednodušeně, ale zásadně je to pravda a viděl jsem to na svých dětech a na dětech rodin, s kterými se stýkám.

J.L.: Setkal jste se s mnoha rodinami, které teď litují, že používali v minulosti antikoncepci? Jak se teď cítí?

Dr. H.: Ano, znám mnoho lidí, kteří změnilí svůj názor a dělají pokání. Teď jsou vděční, že jim bylo ukázáno, že to byla chyba, dokonce i když je už trochu pozdě. Přiznejme si, že se páry, které nikdy nepoužívaly antikoncepci, vyskytují zřídka. A také si přiznejme skutečnost, že to u mnohých nebyla jejich vina, protože jim nikdo neřekl, že je to špatné. I kněží se často vyjadřují dvojznačně, když na tu věc přijde řeč a říkají, že si to každý pár musí rozhodnout sám. To samozřejmě není pravda.

J.L.: Proč myslíte, že to říkají?

Dr. H.: Kněží, stejně jako my ostatní, mohou mít obavy, aby někoho neranili, nebo mít strach, že lidi odstraší. V některých případech byli kněží nedostatečně poučeni v seminářích a opravdu neví, nebo nechápou co církve učí. Církve však mluví v této věci velmi jasně a dokumenty, které to dosvědčují, může číst každý.

J.L.: Které dokumenty to jsou?

Dr. H.: V moderní době vydala [katolická] církev nejméně šest autoritativních dokumentů. Nejdůležitější z nich jsou: *Arca-num divinae sapientiae* (O křesťanském manželství), vydáno Lvem XIII. 1880; *Casti connubii* (známé také jako O křesťanském manželství), vydal Pius XI. 1930 a *Humanae vitae* (O lidském životě), vydal Pavel VI. 1968. Kongregace pro učení víry vydala v roce 1974 vatikánskou *Deklaraci k otázkám sexuální etiky* a v roce 1975 vatikánskou *Deklaraci k potratům*. Dalším dokumentem je apoštolská exhortace *Familiaris consortio* Jana Pavla II. z roku 1980. Nezapomeňte také, že papež Jan Pavel II. odsuzuje antikoncepci skoro na každé své cestě. Ví o jejich špatných důsledcích a velmi ho trápí.

J.L.: Jakou míru zodpovědnosti myslíte, že nesou kněží za zmatek, který máme v této oblasti?

Dr. H.: O tom vlastně moc nepřemýšlím. Zaprvé nejsem v jejich kůži. Jsem jist, že spousta kněží o tom zkouší mluvit a hned se na ně snese od farníků lavina stížností. Musím však říci, že já osobně bych se bál předstoupit před Pána Boha, kdybych byl kněz a mluvil jen o věcech, které se mi líbí; jen o lásce a milosrdenství atd., ale vyhýbal se těžkým předmětům ze strachu, že bych se tím lidí mohl dotknout. Ježíš neustoupil, když byly zástupy proti němu. Jsme povoláni žít stejným životem lásky a odvahy.

J.L.: Čím byste povzbudil kněze, aby více mluvili o tomto předmětu?

Dr. H.: Zaprvé bych jim připomněl, že alespoň žijí v části země, kde většina posluchačů pod kazatelnou skutečně chce slyšet pravdu a většina podporuje kněze, kteří ji hlásají. O mnoha jiných částech země to říci nelze. Např. v Alabamě, odkud jsem přišel, nebylo mnoho katolíků a ti, kteří tam byli, nebyli tak pevní ve víře jako lidé v Jižní Louisianě. Tady si může kněz dovolit mnohem víc. Také bych jim řekl, že jejich lidé potřebují tuto zvěst slyšet. Myslím, že všichni kazatelé ve všech farnostech, i těch nejlepších, budou souhlasit, že by snesli ještě větší růst ve víře, větší oddanost Kristu. PPR tak působí. Důvěřovat Bohu v péči o velkou rodinu, důvěřovat mu měsíc po měsíci bez jakéhokoliv zasahování proti početí, buduje víru. Tak když chcete začít ve farnosti novou evangelizaci PPR je podle mne nejlepší způsob jak na to. A tím, že je propagujete a získáte páry, které se naučí, že mohou důvěřovat Bohu, získáte pevnější svatější a katoličtější církve. To je to, co kněží chtějí, jen si možná nejsou vědomi toho, že tohle je dobrá cesta k žádanému cíli.

J.L.: Máte konkrétní návrhy jak mohou kněží oslovit toto téma z kazatelný?

Dr. H.: Nejlepší asi bude začít pomalu. Jeden týden, když mluví na jiné téma, mohou zmínit antikoncepci jako příklad sobectví. Později by ji v jiném kontextu mohli zmínit jako příklad neposlušnosti Boží vůle. Až by lidi trochu obměkčili, mohli by přijít s celým kázáním zaměřenými na úplnější